

[Sigsgaard.]

beskytter, der er ondets rod. Det er NATO, der skal bekæmpes; det er Danmark, der skal ud af NATO. Danmark har ikke tiet i Grækenlandssagen, men regeringen har på grund af NATO-politikken og afhængigheden af USA ikke kunnet og villet handle.

Sådan er det også med Indokinakrigen, hvor situationen nu er yderst alvorlig. Jeg ved, at der er nogle, der synes, at vi i dag skal snakke indenrigspolitik og køre videre med momsens og alt det, vi har talt om i de sidste dage. Men jeg synes, at den udenrigspolitiske situation er så alvorlig i dag, at det ville være uansvarligt, om tinget ikke beskæftigede sig med den. USA har invaderet Cambodia, USA bomber igen med få dages mellemrum Nordvietnam, krigen i Cambodia begyndte uden krigserklæring, uden at USAs allierede var orienterede, ja, uden at den amerikanske kongres havde behandlet sagen. Meget tyder endda på, at krigen blev besluttet af præsidenten alene i samråd med topledere fra militæret og CIA. Hvor mange tør fortsat kalde USA demokratisk?

Indokinakrigen er ikke et isoleret fænomen. Problemerne er ikke løst med den krigs eventuelle afslutning. USA knægter friheden og folkenes selvbestemmelsesret mange andre steder på kloden. Indokina er så langt væk. De gamle partier lader ikke deres NATO-politik påvirke af en så fjern krig. Ikke engang tragedien i det meget nærmere Grækenland har kunnet ændre den danske politik. Hvor nær skal sådanne begivenheder komme, før vores politik bliver ændret? Bliver den overhovedet ændret, før det er for sent? Bliver den overhovedet ændret med vores nuværende økonomiske system og den voksende militære og økonomiske integrering mellem USA og Vesteuropa?

Danmark har taget officiel stilling til Indokinakrigen. Danmark anerkender, hvad jeg ikke tøver med at kalde quislingregimet i Saigon, men ikke Den demokratiske Republik Vietnams regering i Hanoi og ikke revolutionsregeringen i Sydvietnam. Regeringen

har gang på gang erklæret, at den ikke vil ændre sin proamerikanske anerkendelsespolitik. Også i Cambodiaspørgsmålet har regeringen taget stilling for USA ved ikke at ville anerkende fyrst Sihanouks regering. Jeg henstiller til regeringen at anerkende den; jeg gør det uden meget håb, men i det mindste vil jeg bede udenrigsministeren forklare den danske stilling til denne regering. Folkene i Vietnam, i Laos, i Cambodia er ved at samle sig i en fælles befrielsesfront, og før eller siden vil amerikanerne lide nederlag. Hvordan tror man de frie indokinesiske stater til den tid vil vurdere bl. a. Danmarks stilling nu under krigen?

Regeringen tvivler på, at den har befolkningen med sig i sin stillingtagen til USA og dets krige, til trods for at vi daglig gennem det meste af pressen, radio og TV bliver bombarderet med amerikanske nyheder, amerikansk propaganda og den officielle danske politik. Regeringens tvivl kommer til udtryk ved, at den med hænder og fødder sætter sig imod at lade vælgerne tage stilling til disse problemer, f. eks. gennem en folkeafstemning om NATO. Regeringen har god grund til at tvivle. Jeg tror, vi er mange, der skammer os over, at Danmark mere eller mindre står på USAs side, på reaktionens side rundt om i verden. Sverige har som sædvanlig mere mod til at tage stilling. Den 5. maj fordømte den svenske udenrigsminister i rigsdagen invasionen i Cambodia. Den 6. maj sagde statsministeren i et svar til mig, at hvad han kaldte den amerikanske regerings midlertidige militære operationer mod fjendtlige tilholdssteder på cambodiansk territorium gav anledning til dyb beklagelse og uro, og han tog afstand fra, hvad han kaldte de sidste dages begivenheder i Sydøstasien.

Det er nu blevet klart, at der ikke alene var tale om begrænsede operationer. USA lader store sydvietnamesiske styrker blive i Cambodia og vil støtte dem også efter 1. juli. Krigen ser altså ud til at blive fortsat på ubestemt tid i hele Cambodia. Mange forudså det allerede i maj, og nu må denne